

APOŠTOLSKÁ PENITENCIÁRIE

DEKRET

O odpustcích spojených s úkony zbožnosti konanými ke cti Božího milosrdenství

„Bože, tvé milosrdenství je nezměrné a tvá dobrotivost je nevyčerpatelný poklad...“ (z modlitby po hymnu *Te Deum*). „Bože, ty ukazuje svou všemohoucnost nejvíce tím, že se smilováváš a nenecháváš nás bez pomoci“ (z modlitby z 26. neděle během roku). Takto zpívá věrně a s pokorou svatá matka Církev. Nezměrná Boží dobrotivost, prokazovaná jak celému lidskému rodu, tak každému člověku se totiž projevuje nejzřejměji tehdy, kdy sám všemohoucí Bůh odpouští hříchy a morální pochybení a viníky otcovsky znovu přibírá k přátelství se sebou, jež vlastní vinou ztratili.

Věřící, dojatí tím do hloubi srdce, se upamatovávají na tajemství Božího odpuštění a zbožně je přijímají. Plně chápou, jak velice je vhodné a dokonce nutné, aby Boží lid chválil zvláštními modlitbami Boží milosrdenství a současně mohl získat duchovní dobra čerpaná z pokladnice Církve, když splní s vděčným srdcem vyžadované úkony a nezbytné podmínky. „Velikonoční tajemství je vrcholným bodem právě tohoto zjevení a uskutečnění milosrdenství, které může člověka ospravedlnit a znovu nastolit vlastní spravedlnost, ve smyslu řádu spásy, který Bůh od počátku chtěl v člověku a skrze něho ve světě“ (*Dives in misericordia*, 7).

Jistě, Boží milosrdenství je schopno odpustit i nejtěžší hříchy, ale činí-li tak, vede věřící k nadpřirozené, nejen psychologické lítosti nad vlastními hříchy, takže se pevně rozhodují už víc nehřešit, rovněž s pomocí Boží milosti. Taková duchovní dispozice skutečně umožňuje získat odpuštění smrtelných hříchů, když věřící s užitkem přijímá svátost pokání, nebo za ně lituje úkonem dokonalé lásky nebo dokonalou lítostí a je rozhodnut co nejrychleji ke svátosti pokání přistoupit. Náš Pán Ježíš Kristus nás totiž v podobenství o marnotratném synovi učí, že hříšník musí vyznat svoji bídu před Bohem, říci: „Otče, zhřešil jsem proti nebo i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem“ (Lk 15, 18-19), a spatřovat v tom Boží působení: „Byl mrtev a zase žije, ztratil se, a je nalezen“ (Lk 15, 32).

Svatý Otec Jan Pavel II. vedený hlubokou pastýřskou starostlivostí o duše a pohnutý rozjímáním o dobrotě Otce milosrdenství chtěl hluboko v mysli věřících vštípit tyto

příkazy a poučení křesťanské víry a ustanovil, aby 2. velikonoční neděle byla se zvláštní zbožností věnována rozjímání o těchto darech milosti. Nazval ji nedělí Božího milosrdenství (Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, dekret *Misericors et miserator*, 5. května 2000).

Evangelium 2. velikonoční neděle vypráví o podivuhodných dílech, jaká Kristus Pán vykonal v den vzkříšení, kdy se poprvé veřejně ukázal. „Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: ‚Pokož vám.‘ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: ‚Pokož vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.‘ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: ‚Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (J 20, 19-23).

Aby věřící tento svátek prožívali s hlubokou zbožností, Svatý Otec uvedl, že v danou neděli bude možné získat plnomocné odpustky za předpokladů uvedených níže. Díky tomu budou věřící moci hojněji využívat dar útěchy Ducha svatého, a tak žít stále větší lásku k Bohu a bližnímu; když tedy přijmou Boží odpuštění, sami budou připraveni ochotně odpouštět bratrům.

Díky tomu budou věřící dokonaleji zachovávat ducha evangelia a uskutečňovat v sobě obnovu doporučenou a zavedenou II. vatikánským koncilem: „Křesťané pamatují na Pánova slova: ‚Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem‘ (J 13, 35), a proto nemohou mít vroucnější přání, než aby sloužili lidem dnešního světa stále velkodušněji a účinněji. (...) Otec chce, abychom ve všech lidech viděli a účinně slovem i skutkem milovali bratra Krista“ (*Gaudium et spes*, 93).

Proto se Svatý Otec vedený vroucím přáním vzbudit v křesťanském lidu co nejživější úctu k Božímu milosrdenství a vzhledem k bohatým duchovním plodům stanovil udělit při audienci 13. června 2002 níže podepsaným představeným Apoštolské penitenciáře odpustky podle následujících předpisů:

Udělují se plnomocné odpustky za obvyklých podmínek věřícím, kteří se o 2. neděli velikonoční, tedy o neděli Božího milosrdenství, s duší zcela odvrácenou od jakéhokoliv hříchu, i všedního, zúčastní pobožnosti ke cti Božího milosrdenství, nebo se alespoň před veřejně vystavenou nebo ve svatostánku uloženou Nejsvětější svátostí oltářní pomodlí Otče náš, Věřím v Boha a invokaci: „Ježíši, důvěřuji Ti!“

Částečný odpustek se uděluje věřícím, kteří se zkroušeným srdcem pozvednou mysl k milosrdnému Pánu Ježíši a pomodlí se některou ze schválených invokací.

Kromě toho námořníci, kteří konají své povinnosti v nezměrných mořských pláních; četní bratři, jež vojenské tragédie, politické události, obtížné přírodní podmínky a další

podobné důvody přinutily opustit vlast; nemocní a jejich ošetřovatelé a všichni ti, kteří z vážné příčiny nemohou opustit domov nebo kteří pečlivě konají nutné úkoly pro dobro společnosti, mohou získat o neděli Božího milosrdenství plnomocné odpustky, pokud se zcela odvrátí od jakéhokoli hříchu, jak bylo řečeno výše, a s úmyslem splnit tři obvyklé podmínky, až to bude možné, pomodlí před posvátným obrazem našeho milosrdného Pána Ježíše Otče náš, Věřím v Boha a invokaci: „Ježíši, důvěřuji Ti!“

Kdyby ani to nebylo možné, budou moci týž den získat plnomocné odpustky ti, kteří se duchovně spojí s věřícími splňujícími obvyklým způsobem předepsanou praxi za účelem získání odpustků, a obětují milosrdnému Bohu modlitbu, spolu s ní utrpení způsobené nemocí a obtížemi svého života a současně se rozhodnou, že splní tři předepsané podmínky k získání plnomocných odpustků, až to bude možné.

Kněží konající pastorační službu, zejména faráři, musí co nejvhodněji informovat věřící o tomto spásonosném nařízení církve, horlivě a obětavě naslouchat jejich zpovědi a v neděli Božího milosrdenství po mši sv., nešporách či během pobožnosti ke cti Božího milosrdenství vést s důstojností odpovídající tomuto obřadu recitaci výše doporučených modliteb. A konečně mají pamatovat, že „blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství“ (Mt 5, 7) a při katechezi laskavě doporučovat věřícím, aby co nejčastěji konali skutky lásky k bližnímu nebo skutky milosrdenství po příkladu a podle přikázání Ježíše Krista a shodně s doporučeními obsaženými v Předpisech a ustanoveních o odpustcích (*Enchiridion indulgentiarum*).

Tento dekret má trvalou platnost. Bez ohledu na jakákoli opačná nařízení.

Řím, sídlo Apoštolské penitenciárie,
29. června 2002,
na Slavnost svatých apoštolů Petra a Pavla.

Arcibiskup Luigi de Magistris
(tit. Nova)
Penitenciář větší
Gianfranco Girotti OFMConv
Regens

Cit. podle *L'Osservatore Romano* 1 (2003), str. 55–56.

www.slavkovice.cz